

ВІДЧИНИ ДВЕРІ САМ

Є дивна звичка, яка супроводжує багатьох людей усе життя: вони чекають. На слухний момент, на визнання, на невидимий дозвіл, який майже ніколи не приходить. Озираючись назад, жодне зі справді важливих рішень мого життя не супроводжувалося впевненістю. Я мав лише одне переконання — що залишатися нерухомим було б гірше.

З часом ми виявляємо, що люди, яких ми вважали відповідальними за рішення замість нас, стикаються з тією ж таємницею, що й ми. Ніхто не володіє повною картою. Це відкриття може налякати або звільнити. Для мене це було звільненням, бо змусило мене взяти на себе відповідальність — а поки хтось інший вирішує за тебе, ти завжди можеш перекласти на нього провину. Коли вирішуєш ти, існуєш лише ти, і напрямок, який ти обрав.

Я навчився, що страх — поганий радник, але чудовий індикатор. Мужність — це не відсутність страху; це рух уперед, поки страх продовжує йти поруч, знаючи, що він не зникне, і все одно рухатися вперед.

Завжди знайдуться люди, готові пояснити, чому щось неможливе, чому ти не готовий. Вислухай їх, а потім вирішуй сам — бо жоден з них не проживе твоє життя. Жодна можливість, яка змінила моє існування, не мала печаток, гарантій. Вона мала лише одне запитання: ти хочеш увійти, чи хочеш залишитися зовні? Тож я відчинив двері сам.

Ferdinando Frega
Gillette Man